

РЕШЕНИЕ

№ 4815

гр. София, 09.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **13217** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3 адвокат З. Ж. срещу [община].

Ищецът твърди, че е претърпял вреди от незаконосъобразен административен акт, който е отменен от съда - Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г. на Кмета на [община] за обявяването му за купувач на недвижим имот – общинска собственост, представляващ административен елемент от сложен, смесен фактически състав на продажбено правоотношение. Отмяната на акта е довела до пълна недействителност на сключения договор за продажба на недвижимия имот.

Според изложеното в исковата молба имуществените вреди представляват платените по недействителната в резултат на незаконосъобразния административен акт сделка, парични средства, включително заплатена цена за придобиване на имота, данъци, административни такси, както и мораторните лихви върху сумите от датата на плащането им до датата на предявяване на исковата молба - 04.09.2019 г. Твърденият размер на претърпените вреди е 2 741 853.25 лева, от които главница в общ размер на 1 975 590 лева, представляваща сбор от заплатената цена, данък за придобиване на имуществото, административната такса, платени данъци за недвижимия имот и такса битови отпадъци. Иска се присъждането и на мораторни лихви върху платените суми в общ размер на 601 457.41 лева, за периода от 04.09.2016 г. до датата на предявяване

на исковата молба - 04.09.2019 г. и присъждане на сумата от 164 805.84 лева платени местни данъци и такси за имота за последващи периоди.

Ищецът, редовно призован, не се представлява. От пълномощника му адвокат Ж. е постъпила подробна писмена защита. Претендира присъждане на разноски, извършени във връзка с производството по разглеждането на иска.

Ответникът [община] се представлява от адвокати Г. и В.. По делото е представен отговор на исковата молба, в който се оспорват предявените искове по основание и размер и се моли същите да бъдат отхвърлени. Не оспорва твърдението на ищеца, че договорът за продажба на общинско имущество е бил обявен за недействителен от съда, но в случая се касае за т. нар. висяща недействителност, поради липса на елемент от сложния фактически състав на възникналото между страните правоотношение, свързано с продажбата на общинско имущество. С отговора е представена и заповед № РД-25-2818 от 16.12.2019 г. на кмета на [община], с която [фирма] е определено за спечелило конкурса за продажба на посоченото по-горе общинско имущество. Твърди се, че с тази заповед е санирана висящата недействителност на договора за продажба. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за неоснователността на предявените искове. Счита, че искът следва да бъде отхвърлен по мотиви, изложени в отговора на ответника.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Страните не спорят по отношение на следните изложени в исковата молба факти и обстоятелства:

С Решение № 782 по протокол № 41 от 29.09.2006 г. на заседание на Общински съвет Шумен, на основание чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА, чл. 36, ал. 1, т. 2 от ЗОС и във вр. с чл. 36, ал. 2 от Наредбата за реда за придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество на [община] (НРПУРОИ), Общинският съвет е дал съгласие за прекратяване на съсобствеността между [община] и [фирма] върху Хотелски комплекс "Шумен", чрез продажба на притежаваните от общината 32. 20% на [фирма]. Определена е продажна цена на общинския дял от комплекса в размер на 1 850 000 лв., в която не се включва стойността на извършените от съсобственика подобрения след приватизацията на имота.

Със Заповед № РД-25-1727 от 04.12.2006 г. на Кмета на [община], в изпълнение на Решение № 821/26.10.2006 г., във вр. с чл. 17 от Наредбата за провеждане на търгове и конкурси за управление и разпореждане с общинско имущество и на основание чл. 44, ал. 2 от ЗМСМА е разпоредено извършване на продажба, чрез конкурс на 32,2% от Хотелски комплекс "Шумен", при начална конкурсна цена 1 850 000 лв.

След провеждане на конкурса по реда на ЗОС, със Заповед № РД-25-1777 от 12.12.2006 г. на Кмета на [община], [фирма] е определен за спечелил конкурса за продажба на 32,2% от Хотелски комплекс "Шумен".

На 13.12.2006 г. между [община] и [фирма] е сключен договор за продажба на недвижим имот частна общинска собственост изх. № 25-01-809/13.12.2006 г., по силата на който общината продава, а търговското дружество купува недвижим имот – частна общинска собственост, представляващ 32,2% от Хотелски комплекс "Шумен",

находящ се на площад "О." в [населено място], представляващ девететажна масивна сграда, с разгъната застроена площ 19 344 кв. м., състояща се от три корпуса, който попада в УПИ VIII, в квартал 75а по плана на [населено място], заедно със съответните идеални части от правото на строеж върху УПИ VIII в квартал 75а по плана на [населено място]. Продажната цена на имота е била 1 851 555 лв. Съгласно договора [фирма] в седмодневен срок от връчване на заповедта, с която е определен за купувач е длъжен след приспадане на внесения от него депозит да заплати остатъка от продажната цена – 1 357 962. 50 лв. без ДДС, 2% данък придобиване по ЗМДТ – 87 004 лв., 2% административна такса – 37 031 лв. и 20% ДДС – 308 592. 50 лв. Договорът е вписан в Службата по вписванията – Шумен, съгласно чл. 18 от ЗС.

С Решение от 19.11.2007 г. по адм. д. № 178/2006 г. на Окръжен съд – [населено място], е отменено Решение № 821821 по протокол № 42 от 26.10.2006 г. на заседание на Общински съвет Шумен за допълване на Решение № 782 по протокол № 41 от 29.09.2006 г. на заседание на Общински съвет Шумен. Решението на окръжния съд е потвърдено с Решение № 828 от 19.01.2009 г. по адм. д. № 2382/2008 г. на ВАС, III о.

С Решение № 1 от 12.11.2013 г. по адм. д. № 3/2009 г. на Окръжен съд – [населено място], е отменена Заповед № РД-25-1777 от 12.12.2006 г. на Кмета на [община]. Решението е потвърдено с Решение № 11993/10.09.2014 г. по адм. д. № 3090/2014 г. на ВАС, VII о.

С Решение № 1009 по протокол № 50 от 28.05.2015 г. на заседание на Общински съвет Шумен, въз основа на приетия финансово-икономически анализ и изложени в решението мотиви, Общинският съвет на основание чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА е потвърдил извършените от кмета на [община] действия по подготовката, проведената конкурсна процедура и сключването на договор № 25-01-809/13.12.2006 г., с който [община] продава на [фирма], [населено място] притежаваните ид. части от хотелски комплекс "Шумен". Актът на Общинския съвет – [населено място] е оспорен пред Административен съд – [населено място]. С Решение № 43 от 05.05.2017 г. по адм. д. № 237/2015 г., оспорването е отхвърлено изцяло, като съдът е приел, че действията на Общинския съвет са изцяло в правомощията му по чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА. Решението е потвърдено с Решение № 10599 от 23.08.2017 г. по адм. д. № 8783/2016 г. на ВАС, VII о.

Видно от приложение към исковата молба съдебни решения на Окръжен съд – [населено място] и Апелативен съд – [населено място], [фирма] е предявило пред Окръжен съд – [населено място] искове против [община] с правно основание чл. 87, ал. 3 от ЗЗД, чл. 55, ал. 1, пр. 3, във вр. с чл. 88, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за разваляне на договор за продажба, а при условията на евентуалност за прогласяване нищожността на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, чл. 34, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД на договор на недвижим имот частна общинска собственост от 13.12.2006 г., изх. № 25-01-809/13.12.2006 г., представляващ 32,2% от Хотелски комплекс "Шумен", представляващ девететажна масивна сграда, с разгъната застроена площ 19 344 кв. м., състояща се от три корпуса с идентификатори по кадастралната карта на [населено място] 83510.660.508. 1, 83510.660.508. 2 и 83510.660.508.3, изграден в имот с идентификатор 83510.660.508, който попада в УПИ VIII, в квартал 75а по плана на [населено място], при граници на Хотелски комплекс "Шумен": имот с идентификатор 83510.660.507 и имот с идентификатор 83510.660.554, заедно със съответните идеални части от правото на строеж върху УПИ VIII в квартал 75а по плана на [населено място] и за осъждане на ответника да заплати сумата от 3 479 424.69 (три милиона

четиристотин седемдесет и девет хиляди четиристотин двадесет и четири лева и шестдесет и девет стотинки) лева, от която главница в общ размер на 1 831 803. 34 (един милион осемстотин тридесет и една хиляди осемстотин и три лева и тридесет и четири стотинки) лв., представляваща сбор от заплатената цена, данък за придобиване на имуществото, административна такса, платени данъци за недвижим имот и такса битови отпадъци и мораторните лихви върху платените суми от датата на плащането до 10.03.2015 г. в общ размер на 1 647 621.35 (един милион шестстотин четиридесет и седем хиляди шестстотин двадесет и един лева и тридесет и пет стотинки) лв., ведно със законната лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба – 30.06.2015 до датата на окончателното ѝ заплащане.

С решение № 100 от 30.11.2017 г. на Окръжен съд – [населено място] исковете са отхвърлени изцяло.

При въззивното обжалване на решението, Апелативен съд – [населено място] с решение № 147 от 25.06.2018 г. по т.д. № 194 от 2018 г. е отменил решението на първоинстанционния съд и е обявил за недействителен договор за продажба на недвижим имот частна общинска собственост от 13.12.2006 г., изх. № 25-01-809/13.12.2006 г., представляващ 32,2% от Хотелски комплекс "Шумен", представляващ девететажна масивна сграда, с разгъната застроена площ 19 344 кв. м., състояща се от три корпуса с идентификатори по кадастралната карта на [населено място] 83510.660.508. 1, 83510.660.508. 2 и 83510.660.508. 3, изграден в имот с идентификатор 83510.660.508, който попада в УПИ VIII, в квартал 75а по плана на [населено място], при граници на Хотелски комплекс „Шумен“: имот с идентификатор 83510.660.507 и имот с идентификатор 83510.660.554, заедно със съответните идеални части от правото на строеж върху УПИ VIII в квартал 75а по плана на [населено място], на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, като е потвърдил решението в останалата част.

В мотивите на решението е посочено, че фактическият състав на смесените продажбени правоотношения, съдържащи административен и гражданско-правен елемент, няма сукцесивен характер. Неосъществяването на поредността в дължимите от продавача правни действия не води до нищожност, а до висяща недействителност на продажбената сделка, която се превръща в окончателна, ако ненастъпването на административния елемент стане сигурно. Според съда порокът в тази хипотеза може да се отстрани чрез нов акт с ретроактивно действие (Решение № 574 от 20. IV. 1992 г. по гр. д. № 1615/91 г., IV г. о.; Решение № 353/02.06.2009 г. по гр. д. № 477/2008 г. на ВКС, II г. о.). Направени са изводи за допустимост с последващи решение на Общински Съвет и заповед на кмета на Общината да се заместят и санират липсващите административноправни елементи в сделката, като постановеният надлежен административен акт може да санира сключената сделка и да отстрани състоянието на висяща недействителност. От друга страна, съдът е счел, че до даване ход на устните състезания в инстанцията по същество ответникът [община] не е представил доказателства за наличие на издадена и влязла в сила заповед на кмета съгласно актуалната редакция на чл. 35, ал. 6 от ЗОС - елемент от сложния фактически състав на правоотношението, свързано с продажбата на общинско имущество. Липсата на този елемент води до състояние на висяща недействителност. Същата може да бъде преодоляна в случай на издаване и влизане в сила на нова заповед на кмета на [община].

С определение № 444 от 15.08.2019 г. на ВКС, по т.д. № 3197 по описа за 2018 г.

решението на Апелативен съд – [населено място] не е допуснато до касационно обжалване.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяната на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран, защото твърди, че е претърпял имуществени вреди от отменения акт.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване

на въпроса за предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт от орган на ответника; 2. незаконосъобразност на административния акт; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана - от кмета на [община] е издадена заповед № РД-25-1777 от 12.12.2006 г., с която ищецът е определен за спечелил конкурса за продажба на 32,2% от Хотелски комплекс "Шумен".

Доказана е (без дори да е спорна) и втората предпоставка – Заповед № РД-25-1777 от 12.12.2006 г. на Кмета на [община] е отменена с влязло в сила решение № 1 от 12.11.2013 г. по адм. д. № 3/2009 г. на Окръжен съд – [населено място].

Относно третата предпоставка - наличие на причинена вреда, настоящият съдебен състав намира същата за недоказана по следните съображения.

Безспорно е, че описаното по-горе решение на Апелативен съд – [населено място] договор за продажба на недвижим имот частна общинска собственост от 13.12.2006 г., изх. № 25-01-809/13.12.2006 г., сключен между ищеца и ответника е обявен за недействителен. В мотивите на решението обаче е посочено изрично, че в случая се касае за т.нар. висяща недействителност, поради липса на елемент от сложния административен и граждански състав на правоотношението, свързано с продажбата на общинско имущество. Направени са изводи за възможност и допустимост, чрез издаване последващо решение на Общински Съвет Шумен и издаване на нова заповед

на кмета на [община] по чл. 35 от ЗОС, да се заместят и санират липсващите административно-правни елементи в сделката и съответно да се постигне отстраняването на състоянието на всяща недействителност.

В правната доктрина съществуват различни квалификации на видовете недействителност: според засегнатия интерес, според последиците и др. Най-голямо практическо значение има класификацията според характерната последица: когато недействителността е абсолютна (има действие за всички), касае се за нищожност, когато сделката поражда действие, но то подлежи на унищожение чрез иск – унищожаемост, когато независимо от обвързващата сила на сделката, тя не може да бъде противопоставена на трето лице, което не е волеизявило – относителна недействителност, а когато сделката не поражда действие, но може да го породви по-късно поради възникването на нов (независещ от общата воля на страните) факт – всяща недействителност.

В т. 1 от мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 19.05.2004 г. на ВКС по гр. д. № 1/2004 г., ОСГК е дадено определение на понятието „всяща недействителност“ и според него в хипотезите на всящата недействителност разпоредителната сделка е недействителна като несъобразена с определени изисквания на закона, но може да породви желаното правно действие при осъществяване на даден допълнителен юридически факт.

В цитираното по-горе определение на ВКС, с което решението на Апелативен съд – [населено място] не е допуснато до касационно обжалване се сочи, че правната теория и съдебната практика без противоречие приемат, че когато придобиването на правото на собственост изисква осъществяването на административни и гражданско-правни елементи от сложен фактически състав, липсата или опорочаването на някой от тези елементи има за последица невъзможност за придобиване правото на собственост. С решение № 353/02.06.2009 г. по гр.д. № 477/2008 г. на ВКС, II гр.о., е прието, че при липса на елемент от сложния фактически състав, включващ гражданско-правни елементи и административно-правни елементи е налице всяща недействителност, която може да бъде saniрана. Касационната инстанция се е позовала на практиката на ВКС по дела относно спорове за валидността на сделки с общинско имущество, според която когато изискваното от закона решение на общинския съвет като елемент от фактическия състав на атакуваната сделка е взето и е налице към момента на предявяване на иска, макар и да било обективизирано след като търгът е бил вече проведен и договорът с купувача вече сключен, то позволява сделката да прояви желаното при сключването ѝ правно действие.

Анализът на изложените теоретични разсъждения, в съчетание с цитираната практика на ВКС и при съобразяване на спецификата на разглеждания казус, с оглед, на мотивите, изложени в решението на Апелативен съд – [населено място], водят до единствено възможния извод. Прогласената недействителност на договора за продажба на недвижим имот частна общинска собственост от 13.12.2006 г., сключен между ищеца и ответника, е всяща. В случая се касае за липса на елемент – заповед на кмета на [община] по чл. 35 от ЗОС, представляваща част от сложния фактически състав на правоотношението, свързано с продажбата на общинско

имущество, включващ гражданско-правни елементи и административно-правни елементи.

От друга страна не е спорно, че при съобразяване с влязлото в сила решение № 1009 по протокол № 50 от 28.05.2015 г. на Общински съвет Шумен и на основание чл. 35 от Закона за общинската собственост кметът на [община] е заповед № РД-25-2818 от 16.12.2019 г., с която [фирма] е определено за спечелило конкурса за продажба на посоченото по-горе общинско имущество. При липса на твърдения и данни за оспорването на тази заповед, може да се приеме, че същата е влязла в сила и така е санирала порока, обусловил прогласяването на висящата недействителност на договора, т.е. към настоящия момент [фирма] е надлежен собственик на описания по-горе имот - 32,2% от Хотелски комплекс „Шумен“.

При това положение съдът намира, че няма как ищецът да е претърпял твърдените вреди от процесния незаконосъобразен административен акт. След санирането на висящата недействителност той може да спокойно да упражнява правото си на собственост върху имота, включително да го владее и при определени обстоятелства да се разпорежи с него. Поради липса на доказани вреди, претенцията за присъждане като обезщетение на сумата, представляваща платената за имота продажна цена, данък за придобиване на имуществото и административната такса е недоказана, следователно е неоснователна.

Издадената заповед има ретроактивно действие и легитимира ищеца като собственик, което обуславя и задълженията му да заплаща дължимите от момента на придобиване на имота местни данъци и такси, което обуславя липсата на претърпени вреди и прави претенцията и присъждане на обезщетение за заплатените суми и в тази връзка неоснователна.

Констатираната липса на претърпени вреди прави невъзможно наличието на причинно-следствена връзка между тях и отменения като незаконосъобразен административен акт, т.е. липсва и четвъртата предпоставка за ангажирането на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ.

С оглед на неоснователността на главния иск, съдът разглежда и установява неоснователност и на акцесорната претенция на ищеца за заплащане на обезщетение за забава – мораторна лихва от 04.09.2016 г. до датата на предявяване на иска и законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

В съответствие с нормата на чл. 81 от ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

Направеното от ответника по касационната жалба искане за присъждане на разноски по делото, представляващи адвокатско възнаграждение е неоснователно. В разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ е посочено, че съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чиито размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Тази норма, съгласно разпоредбата на § 6 от ПЗР на ЗОДОВ се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането

му в сила, като неприключилите до влизането в сила на този закон производствата се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последващо въззивно или касационно обжалване (виж Решение № 9046 от 8.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9612/2019 г., III отделение). В константната си практика до приемането на цитираната разпоредба (Решение № 13822 от 15.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 13610/2015 г., III отд.) ВАС приемаше, че разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 от ЗОДОВ (тълкувани в тяхната взаимовръзка) се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 143 от АПК. Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на адвокатско възнаграждение на ответника, ако последният е бил защитаван от адвокат или юрисконсулт при отхвърляне пълно или частично на иска му, означава, че такова не се дължи. Поради това в производството по ЗОДОВ при отхвърляне изцяло или частично на исковата претенция ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение или адвокатско възнаграждение. В разглеждания казус делото е образувано на 05.09.2019 г., т.е. преди приемането на новата ал. 4 на чл. 10 от ЗОДОВ, поради което в случая, производството следва да се довърши по реда, валиден допреди обнародването нормата в ДВ, [бр. 94 от 29.11.2019 г.](#), като на ответника не следва да се присъждат разноски, свързани с платено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 3 срещу [община], за присъждане на обезщетение за претърпени вреди от незаконосъобразен административен акт, който е отменен от съда - Заповед № РД-25-1777/12.12.2006 г. на Кмета на [община], с която дружеството е обявено за купувач на недвижим имот – общинска собственост, в общ размер на 2 741 853,25 лева, от които 1 975 590 лева, представляващи заплатената цена, данък за придобиване на имуществото, административната такса, платени данъци за недвижимият имот и такса битови отпадъци, 601 457,41 лева мораторни лихви върху платените суми за периода от 04.09.2016 г. до датата на предявяване на исковата молба - 04.09.2019 г. и 164 805,84 лева платени местни данъци и такси за имота за последващи периоди.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.